

FANTASÍA

Amor.

Jo t' am d' amor inmens y vull gosarte
sens treves ni amargor,
ó verge que en mos sómnis veig alçarte
y espléndida enjoyarte
de coronas de llum en la foscor.

Tu m' estimas igual; en veu bèn alta
m' ho diu mon esperit
quan sent' ton tebi alé sobre ma galta,
quan véu que may fas falta
á les cites d' amor á mitja nit.

¡Beneytes hores d' un plaher sens mida
les que plegats passem!
La fosca 'ns enmantella indefinida
y renasch á la vida
quan, al clóures' mos ulls, nos abressém!

Camí del cel vers la bellesa ignota,
nos enlayrém á poch,
bons cavallers en un corcell que bota
y que renilla y trota,
sentint lo frech d' uns esperons de foch.

Y es lo desig que al primer crit desperta
del cáu ahont es dormit,
per á volar per la regió deserta
'hont ma esperança incerta
com la llum va vibrant per l' infinit.

Y arréu, arréu, encantadora 'm brolla
la vida que jo anhel',
quan l' amor meua, per á pláurem, folla
aclara y escorcolla
l' inmensa volta que sustenta 'l cel:

Y veig les tempestats, les turbonades
que engendra l' huracá;
les mánegues de fum, les flamerades
que l' infern á glopades
enjega al cel per boca del volcá.

Veig les ciutats per lo treball alçantse
en vigorós concert;
les verdes prades y los boschs gronxantse,
y 'l Simon redreçantse
igual que una serpent en lo desert.

Veig montanyes de testa gegantina
á mos péus onejant
y la mar ab sa plana crestallina
y l' ona que hi camina
com trista imatge del juhéu errant.

Y l' astre veig que d' una ullada sola
ompla l' inmensitat
y, quan enllá del món l' ánima 'm vola,
lo guayto com rodola
ab miriades d' astres concertat.

¡Tot m' es present! No escapa á ma mirada
que guia la mia amor,
ni 'l pervenir qu' ombreja la boyrada,
ni l' hora començada,
ni les gebrades conques de l' avior.

Tant veig als pobles per sos drets alçar-se
 y 'ls tronos revolcar,
 y 'ls senyors y 'ls escláus agermanarse
 y en lo raser posarse
 que la lley del Amor nos va dictar;

Com redreçarse oviro en ses despulles
 l' antich castell feudal
 y ab sos brodats les gòtiques agulles,
 que, com l' arbre les fulles,
 van perdent al alé d' un temporal.

Tant veig l' amor á l' ombra del fullatje
 cantant la soletat,
 com veig l' ira y 'l crim en maridatje
 sanglotant de coratje
 al fóns de la consciencia del malvat.

Y la veu de la víctima conmosa
 arriba fins á mí
 y escolto 'l cant del trobadó' á l' hermosa,
 y santa y melengiosa
 la pregaria que surt del monastí'.

Ab vida y veritat tot s' enmiralla
 al fóns de mon voler
 y ab sos trajos de seda y férrea malla
 passar com fochs de falla
 veig la dama y 'l rey y 'l cavaller.

Y vaig sentint com lo mèu cor alena
 com si hi fos encarnat
 per l' amor ó per l' odi ó per la pena:
 anells de la cadena
 que al món fermada té á la humanitat.

¡Qué hi fa que 'l món en son judici 'm crega
 sense cor per' amar!
 qué hi fa que mos ensómnis desconega,
 en tan que mon cor bega
 la llum que de l' oblit m' ha de salvar!

Fret m' assenyalan com la márbreia llosa...

¡qué hi fa per mos intents!

¡Oh, Verge, sols ab tu l' ànima gosa

al sentir, coratjosa,

l' armonía dels plers y dels torments!

¡Amoreta del cor, la vida mia

devallada del cel:

no 'm deixes may fins que á la tomba sia;

oh santa Fantasia,

tu ma esposa serás, síam fidel!

Més que en blanca ma rossa cabellera

torne l' alé del temps,

síam de la bellesa messatgera ;

volant per l' ampla esfera

un meteix viure gosarém ensemps.

Posa en mos llabis sempre aquella bresca

que 'm va adormint suáu,

fes sempre la ramor de palmes fresca

que 'm diu que quan finesca

á l' ombra d' un llorer trobaré páu.